

ЯК ДУБАВЕЦЬ?

Выбраныя літары з тэксту, які яшчэ пішацца

Як як Дубавец? Напрыклад, так:

Б – падлеткам прачыгаць Шэкспіра па-беларуску і захапіцца мовай так, каб потым друкаваць на ёй падпольную літаратуру на абсталяваньні Менскага апэратыўнага палка Ўнутраных войскаў СССР. NGO – за царом гарохам, калі яшчэ ніхто ня ведаў слова «NGO», стварыць зь нефармальнымі беларусамі сапраўдную «Майстроўню» і зусім не месчачковых «Тутэйшых».

В – стаць менскім віленчуком, абараняць летувіскі парлямэнт ад савецкіх танкаў і атрымаць мэдаль «За адвагу».

Г – знайсці ў нацыянальнай гісторыі найлепшае імя для газеты – «Свабода», год выдаваць яе і потым перадаць сябру, каб яна стала самым масавым незалежным выданьнем незалежнай Беларусі.

НН – адродзіць затым «Нашу Ніву» так, што яе маглі б лічыць сваёй заснавальнік і рэдактар Аляксандар Уласаў, аўтар Янка Купала, стваральнікі БНР браты Луцкевічы.

П – пайсьці да паэта, які пасяля вершу пра аднаго вусатага знаўцу паэзіі паміраў у турме КДБ у сухой галадоўцы, і вярнуць яго да жыцця.

Р – паглядзець на айчынную літаратуру, як францускія імпрэсіяністы на Лёндан, і паказаць тое, чаго не хацелі бачыць іншыя – ружовы туман.

С — дзевяць гадоў штотыдня выходзіць у этэр «Свабоды» з новай праграмай «Вострая Брама», якая адразу стала культам ягонай асобы.

Б — выйсьці на суд за беларускую мову і перамагчы.

Ц — здавацца заўсёды цвёрдым, бяз нэрваў, адчаю, трывогі і страху, аддаваць іншым свае ідэі й праекты, радавацца за іх поспех і не сыпяцца з асуджэньнем, памыляцца і папраўляцца, мець правільных ворагаў і невядомых прыхільнікаў і ня ведаць, што гэта і азначае — быць лідэрам пакаленьня.

? — у 50 гадоў напісаць кнігу, якая замест дубовых запытаў «хто вінаваты?» і «што рабіць?» задасьць магчымае і музыкальнае, такое неістотнае і такое біблейнае, галоўнае для свабоды, вайны і каханьня пытаньне — «як?».

І адказаць як чалавек, які любіць: так, як ты хочаш.

Так, як ты можаш.

Так, як найлепш.

Аляксандар Лукашук,

Радзь Свабода

УВОДЗІНЫ

«Як гадаваць трусоў?» – Калі б мы жылі 300 гадоў – Як будавалася «Як?» – Беларускае «як» і расейскае «как» – «Бірка»

У гэтага кароткага слова доўгая гісторыя. «Як» – мы прамаўляем дзясяткі разоў на дзень, ня думаючы пра адбітыя ў ім асаблівасці беларускага генэтычнага й духоўнага досведу.

«Як гадаваць трусоў?»

Варта разгарнуць слоўнік прыказак, каб пабачыць, што «як» – гэта прычынна-выніковая звязка, што злучае нашы думкі з учынкамі, агульную этыку з канкрэтнымі жыццёвымі абставінамі, маральнасьць неба з побытам зямлі.

Нешта робіш «як ачмурэлы», а нешта – «як арэх раскусіць». Вядома, што «якая справа, такая й слава». І, само сабой, «як гукнеш, так і адгукнецца».

А ўсе разам гэтыя прыказкі аб'ядноўваюцца адным агульным – «як той казаў». І нікому ня трэба тлумачыць, хто ён, гэты той. Ягоны след губляецца ў вяках, у дапісьмовай гісторыі.

...А пасля было нацыянальнае адраджэньне, кніганосы і Багушэвіч, нашаніўская пара, пачатак 20-га

стагодзьдзя, што пазначаны вялікай колькасьцю артыкулаў ды брашурак з характэрнымі назвамі:

«Як выбіраць дэпутатаў у Гасдуму?», «Як мужьку палешыць сваё жыцьцё?», «Як гадаваць трусоў?», «Як бараніцца ад халеры?», «Як багацеюць чэскія сяляне?». Нацыя ў масе сваёй паўставала не на закліках любіць Беларусь, а на практычнай навуцы жыцьця.

Сёньняшнія парады зь беларускага інтэрнэту гучаць у падобнай танальнасьці: «Як лёгка й проста пісаць лацінкай», «Як жывуць беларусы ў Казахстане», «Як навесіць дзьверы і ўрэзаць замок»...

Калі б мы жылі 300 гадоў

Пішучы пра розныя праявы жыцця сучаснага чалавека, я заўважаю, што многае ў гэтым жыцці – добрае ці благое, плённае ці стратнае – універсальнае.

Ці не ўзьнікала ў вас такога пачуцця, што нейкага чалавека вы ўжо бачылі? Прычым, з узростам такое мярэсьціцца ўсё часцей. Магчыма, рэч у тым, што людзі, як правіла, належаць да пэўных тыпаў, колькасьць гэтых тыпаў не бясконца, і гэта не знаёмага вы сустрэлі, а тып. Можа быць, жыві мы трыста гадоў, тады ўвогуле пачалі б спрэс бачыць толькі «знаёмых».

Але тое самае адбываецца і з уяўленьнямі ды паводзінамі. Чым болей іх мы ведаем, тым менш сярод іх унікальных, бо яны таксама тыпізуюцца. І цяпер чалавеку, які пражыў доўгае жыццё, не складана прадбачыць, як той ці іншы тып будзе паводзіцца ў тых ці іншых абставінах.

Як будавалася «Як?»

Складаючы гэтую сэрью эсэ, за словам «як» я ставіў дзеяслоў, што азначае пэўны працэс і вызначае паводзіны й пазыцыю чалавека. Абстрактнае абавязкова павінна адбывацца ў канкрэтным, як нябеснае – у зямным. У выніку склаўся альфабэт мадэляў сучаснае этыкі.

Як адбыцца, бараніцца, дараваць, жыць, застацца, казаць, любіць, прыгасоўвацца, рабіць, спрачацца, укараняцца, фундаваць, яднацца... Усе гэтыя нібыта

агульныя паняткі зусім канкрэтна праяўляюцца ў жыцці, уплываюць на яго й на будучыню.

У беларускім слоўніку няма дзеясловаў на мяккі знак або «ь», але ў гэтай кнізе ёсць і гэтыя літары, бо яны ёсць у беларускай этыцы, і адносіны да іх уплываюць на наш сьветапоглядны выбар.

Беларускае «як» і расейскае «как»

Часта нашы этычныя стэрэатыпы, сфармаваныя яшчэ савецкім альбо вясковым выхаваньнем, уваходзілі ў нязгоду. Напрыклад, прыстасоўвацца — кепска, але й вылучацца з натоўпу — таксама. Мець маёмасьць — кепска, але й жыць пустадомкам — таксама... Сёньня такія парадоксы беларускай сьвядомасьці робяцца атавізмам. Бо новы час сьцьвярджае: ды зусім някепска быць багатым. Беднасьць — ня доблесць.

«Як», дарэчы, адрозьнівае беларускі клопат ад расейскага, дзе такога кшталту пытаньне ставіцца па-іншаму: ня «як рабіць?», а — «што рабіць?». Гэта сьведчыць пра большую ўвагу расейскага чалавека да выбару самога ўчынку, а не яго характару. Тут — наступства і гістарычнага шляху, калі беларусам найчасьцей выпадала выбіраць менавіта «як», а ня «што», і спэцыфікі культуры, якая не магла мяняць абставіны й толькі падладжвалася да іх.

Расейская душа пачуваецца глябальна ў глябальным сусьвеце й таму ня надта прыжываецца на беларускай глебе, што часам даводзіць да канфлікту — як у

апаবাদаньні Максіма Гарэцкага «Бірка».

«Бірка»

Гісторыя тая адбывалася яшчэ за царом, калі настаўнік асмолаўскай школке, надта «прадзьвінуты» чалавек, вырашыў адвучыць вясковых дзяцей ад «брыдкіх» беларускіх словаў. Толькі нехта скажа такое слова, яму зараз жа ўручаецца бірка, пасля ўжо ён сам пільнуе, хто з таварышаў скажа «брыдкае» слова, і перадае бірку яму. І такім чынам хто да абеду застаецца зь біркай, той застаецца без абеду.

«Той, хто вучыўся ў асмолаўскай школе граматы за гэтым настаўнікам, або «гаспадзінам вучыцелем», пэўна, да самай сьмерці будзе ведаць, што за штучка была бірка, яго выдумка... Колькі з-за яе пралілося горкіх дзяціных сьлёз, колькі выдзерта віхроў, пабіта рук лінейкамі, намуляна бедных кален гарохам і колькі сварак адбылося між самымі лепшымі таварышамі».

На драўлянай бірцы, якую прыдумаў настаўнік-русіфікатар, было напісана 12 беларускіх словаў, што найбольш рэзалі ягоны датклівы слых: «як», «дык», «хай», «ёсьць», «няма», «нічога», «ён», «казаў», «але», «дабрыдзень», «добра», «дрэнна».

Асабліва каралася ўжываньне трох першых словаў — «як», «дык», «хай». Скончылася апаবাদаньне тым, што школьнік Міхалка зламаў на вачах у настаўніка ненавісную бірку й быў адлічаны з вучняў. Затое мог без праблемаў

гаварыць сваё «як», ня ломячы ані мазгоў, ані языка.

Адрозна ад той біркі мая «азбука паводзінаў» ня мае на мэце ані прымушаць, ані навучаць. Гэта — пытаньні да сябе, якія часам задае сабе кожны з нас. Заўважу толькі, што, апісваючы пазытыўныя прыклады, я імкнуся ўбачыць іх унівэрсальнымі.

Мне вядомыя выпадкі, калі мае сучасьнікі наўмысна выбіралі шлях крыўды, няўдзячнасьці або здрады. Дзеля самаапраўданьня яны таксама хацелі б, каб іх паводзіны ўспрымаліся нармальна — як праўда. І я бачыў, што такія людзі хутчэй знаходзяць разуменьне ў іншых, чым тыя, хто старамодна заклікае ня здраджваць і ня крыўдзіць. А як ты хацеў, каб было ў наш прагматычны час? Калі ты на кагосьці не наступіў, дык заўтра наступяць на цябе...

Гэткая філязофія мае нямала прыхільнікаў. Але паспрабую сьцьвердзіць іншае: можна жыць з карысьцю для сябе й сваіх ідэалаў, пры тым бяз шкоды для іншых.

А

ЯК АДБЫЦЦА?

**Гульня з часам – Грыша і космас – Пра што
пісаць песні Вольскаму? – Талент не
трава**

У школе я быў з тых вучняў, пра якіх настаўнікі кажуць: можа, але ня хоча.

Пасьля ўсё пайшло па-іншаму. Але тады, у школе, побач было шмат тых, хто і мог і хацеў, хто вучыўся на выдатна й выдатна ведаў, куды паступіць і кім будзе, хто быў адораны й каму ўсё давалася лёгка, хлопчыкі-мажоры, дзевачкі-прыпевачкі, будучыня якіх уяўлялася ўзорнай, яснай і пасьпяховай...

Але вось самы першы жыццёвы парадокс, спазнаны на ўласным досьведзе: куды яны ўсе падзяваліся? І самая першая выснова: школа – яшчэ ня тое месца, дзе ты робіш сябе сам.

А кніжкі й фільмы на школьную тэматыку, дзе вучань «выяўляе характар» – фантомы, як і само праяўленьне характару, бо ў школе табой неразьдзельна валодае сытуацыя, і калі ты пачаў сваё самастойнае жыццё яшчэ ў школе, гэта зусім ня значыць, што зь цябе нешта атрымаецца ў далейшым жыцці. Бо ты пачаў адбывацца ня ў час.

Гульня з часам

Ня ў час — самая галоўная прычына, каб не адбыцца. І наадварот, першая перадумова адбыцца — своечасова.

Калі школа засталася ззаду і ты ўжо паўнаважаны фігурант гэтага жыцця, пачынае дзейнічаць навука чужога досведу: не адкладай на заўтра, рабі да канца. Спартоўцы й артысты кажуць, што трэба своечасова сысьці, пэнсіянеры цешацца, калі пэнсія «воўрамя».

Літаратурны прыклад. Калі б Багдановіч напісаў столькі, колькі Купала, а Купала столькі, колькі Багдановіч, мы напэўна ня мелі б ані Багдановіча, ані Купалы — такімі, якіх маем. Расстраляныя ў 1937-м паэты, хоць іхнія кніжкі й пачалі выходзіць зноў у 1960-я гады, так і не вярнуліся ў той іпастасі, у якой меліся адбыцца. Ня будзь тых расстрэлаў, па-іншаму выглядала б карціна беларускае літаратуры сёння. Тыя, каго не расстрэльвалі, апынуліся б на іншых месцах. Адбыцца — гэта гульня з часам (каб у час) і з сабою, калі пачатае мусіш дарабіць да канца.

Грыша і космас

Знаёмы студэнт сыходзіць з трэцяга курсу ў трэцім унівэрсытэце. Захапіўся — пагас, захапіўся — пагас... Кім, Грыша, ты хочаш быць?

Касманаўтам — кажа расьсеяна, як расьсеянае ягонае жыццё. Ужо ня слуп сьвятла, а сяйво. З гэтакім пагаслым позіткам ён ужо ніколі ня будзе нікім. Дакладней,

намінальна будзе, але сутнасна – не. Ну што ж, харошы чалавек, як у нас кажуць, гэта самае галоўнае. Каб чалавек быў харошы.

Адбываецца сьпісаньне Грышы ў фон, туды, куды раней сьпісаліся мае хлопчыкі-мажоры й дзевачкі-прыпевачкі, якія даўно ні да чаго не парываюцца, даўно махнулі рукой на той найвялікшы падарунак, якім адарыў іх Божанька – на жыцьцё. Яны даўно не жывуць, а дажываюць. Шкада.

Праўда, большасьць сканчае свой першы ўнівэрсытэт і таксама не становіцца нікім. Але ў іх болей шанцаў, бо сьпіраль іхнага жыцьця зрабіла першы поўны абарот. Іхнаю воляй. І цяпер ёсьць надзея, што зробіць другі, трэці, чацьвёрты...

Пра што пісаць песьні Вольскаму?

Ідзі перапаўняюць розумы маіх суайчыньнікаў. Але большасьць мяркуе, што гэтыя ідзі павінен увасобіць нехта іншы. Гэта нармальна.

У структураваным заходнім грамадзтве людзям і плацяць – за ідэю. Ідэя – гэта ўжо завершаны прадукт. Але наша грамадства ў такім сэнсе не структураванае. Хочаш гэта рабіць? – рабі. Мне шкада сяброў, якія проста фантануюць ідэямі. А давай, каб БНФ зрабіў... А няхай бы Мілінкевіч пайшоў... А вось бы кніжку выдаць, не, лепш аўдыёальбом... На адным сайце нават прыдумалі апытанку – пра што пісаць песьні Вольскаму? Дзясяткі людзей

готовыя раздаваць ідэі. Толькі нічога ад гэтага ня робіцца (і песьні Вольскага ад гэтага не нараджаюцца). Але й гэта не канец. Прыдумай ідэю, зрэалізуй яе і (цяпер трэцяя стадыя) давядзі да канца. Паступіў (ой, не туды!) — давучыся. Пачаў «праект» — дарабі, а не хапайся за іншае. Да-ра-бі. Няміла табе? Але калі ты браўся за гэта — душа сьпявала, праўда? Дык дай ёй дапяць.

Талант не трава

І вось — нацыянальная ідэя. Ідэя — рэалізацыя — вынік. Ці хто-небудзь ішоў такім шляхам? Паводле выніку можна меркаваць, што не.

Ка лісьці мне здава ляся, што ўсе людзі таленавітыя, як травінкі, і «талант заўжды праб'ецца». А яно так і ня так. Хтосьці падказаў, нехта падтрымаў, грашыма ці добрым словам...

А калі не? Калі не, трэба самому быць супэргероём... Колькі ўсіх не адбылося, не адбываецца й не адбудзецца!.. Патэнцыяна — лепшых за тых, хто сёньня на топе. Кажуць вось, Сыс адбыўся. Сам. Але гэта рэдкае выключэньне.

Між тым, ствараюць такіх супэргерояў сьогні людзей, не настолькі публічных, па ўсёй краіне. І не адбыцьцё Сыса робіць Беларусь сабою. А адбыцьцё гэтых соцень і тысяч, якія, зламаўшыся на нейкім этапе свайго жыцьця, пакорліва сьшлі ў фон. Хоць, па ідэі, ніякага фону не павінна быць. Мусіць быць ня фон, не насельніцтва, ня маса, а народ, у якім кожны відзён, кожны штодня адбываецца (у час і да

канца). Тады адбываецца ўся нацыя.

Б

ЯК БАРАНИЦЦА?

Захад не дапаможа – Хто мы? – Права на адметнасьць – Права на паходжаньне – Права на годнасьць

Калі разабрацца, дык правы й свабоды чалавека, якія мы называем фундаэнтальнымі, не такія ўжо і ўнівэрсальныя.

Ну вось, што такое права на працу ці адукацыю? Не падпісалі з табой кантракту або няма грошай на вучобу – усё нібыта законна й аб'ектыўна, і ніякіх тваіх правоў. Або права на мітынгі ды сходзы ці права на інфармацыю? Не заўсёды й зразумееш, дзе яно, тваё права, парушаецца, а дзе – не. Або – права на жыццё. Тут увогуле чыстая абстракцыя.

Захад не дапаможа

І заўважце, гаворка не пра тое, што ўлада ня ўлічвае ўнівэрсальных правоў і свабод чалавека. Як яна можа гэта ўлічваць, калі сам чалавек не разумее практычнага сэнсу гэтых правоў і свабод? «На чорта нам тая свабода!» – хіба не даводзілася вам чуць такое? Некаторыя з такіх воклічаў хуценька робяць выснову: народу камфортна ў рабстве, ці

наогул: народ — быдла.

Але давайце глядзець праўдзе ў вочы. Ніхто ніякага рабства не жадае і ніхто тут ня быдла. Проста ўніверсальная дэкларацыя правоў і свабод у нашым выпадку не такая ўжо і ўніверсальная. Людзі ж вакол — нармальныя, і жаданні ў іх нармальныя, і бараніць свае фундамэнтальныя правы й свабоды хочуць і будуць, толькі ня тыя ці ня так названыя, як ва ўніверсальнай дэкларацыі, а нейкія свае, сабе зразумелыя, па-свойму сфармуляваныя.

Так адбываецца таму, што мы карыстаемся фармулёўкамі, лякаламі й абгорткамі правоў і свабод чалавека, створаных на Захадзе й не адаптаваных да нашае глебы. Магчыма, калі б інспірацыя абароны правоў чалавека сыходзіла аднекуль з гушчыні беларускага народу, яна б мела нейкі іншы, зразумелы гэтаму народу выгляд і эфэкт.

Бяссьільле чалавека перад сыстэмай — у самім чалавеку, а не ў сыстэме. Любая дзяржава будзе прыгнятаць датуль і да такой ступені, пакуль і да якой ступені прыгнечаныя не зразумеюць, хто яны такія, чаго ім трэба і што іх у іхніх патрэбах абмяжоўваюць ды прыгнятаюць.

Хто мы?

Калісьці, гадоў трыццаць таму, яшчэ ў савецкім войску я зладзіў такі эксперымэнт. Я спытваў у салдатаў: хто ты? Вынік атрымаўся мэтафарычны й часта прыгадваецца мне дагэтуль. Дык вось. Эстонец і кіргіз адказалі адпаведна: